

sagde han langsomt, med sin uskyldigt lydende Stemme:

„Se, det var nu dog ret en mærkelig Tale, vi her fik at høre af Emanuel. Jeg stod saamænd dernede og pirkede i mine Øren og tænkte, at jeg maatte høre fejl; og tilsidst sagde jeg til mig selv: Du sover, Jens! Og du drømmer, at du hører vores gamle Provst Tønnesen.“

„Hør! — Bravo!“ dundrede det fra Skibberupperne.

„For det er jo nu saadan, at jeg kan ikke lade være at tænke paa en anden Tale, som Emanuel for mange Aar siden holdt for os . . . det var saamænd den allerførste Gang, han talte til os i vort gamle Forsamlingshus derovre i vor By. Den Gang var der andre Triller i Fløjten end i Dag, . . . den Gang var vi Bøndermennesker det bedste, Emanuel vidste af at sige, . . . aa, vi var saa herlige og skikkelige, at det næsten var for meget af det Gode. Ja, der er vel nok mange af jer, der er her til Stede, som endnu kan huske den Tale; for den vakte jo da en saa grumme stor Opsigt den Gang, og der var saa mange af os, der syntes, at det var da ret en dejlig Tale. Jeg skal nu ikke fragaa, at jeg for min Part ikke var nær saa meget henrykt over den; og derfor